

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita B. Matris Teresæ, De lesv Fvndatricis Monasteriorvm Monialivm & Fr. Carmelitarum discalciatorum ex prima regula

Ribera, Francisco de

Moguntiaë, 1603

Cap. XIX. In quo continuatur præcedens materia, & incipit declarare effectus, quos anima in hoc orationis gradu producit. Persuadet ne retrogradiatur, et dato quod etia[m] post ha[n]c orationem ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-43365

In quo continuatur precedens materia, & incipit declarare effectus, quos anima in hoc orationis gradu producit. Persuadet ne retrogrediatur, et dato quod etiã post hanc orationem caderet, non tamen ideo orationẽ intermittat, referẽdo damna inde subsequutura, & est serio & attente notandum, quia magnam debilib. & peccatorib. præbet cõsolationem.

POST hanc orationem & vnionem remanet anima maxima cum tenerritudine, ita vt desideret liquefieri, non quidem per pœnam, sed per certas lacrymas gaudio plenas, inuenit se ex illis madefactam, sine eo quod sentiat, vel sciat, quando vel quomodo prouenerint, & magnum præbent animæ delectamentum, cùm videt illum ignis impetum vna cum aqua, quæ efficit vt illud magis crescat. Videbitur forsitan alicui quod arabicè loquor, sed tamen ita est. In fine istius orationis mihi accidit, vt ita omnino fuerim extra me ipsam, vt non sciuerim si vel somnus esset, vel vera gloria quam senseram. Sed videndo me aqua plenam, quæ cum tanto impetu & celeriter sine aliqua pœna profluebat, atque per eam mollificatam, ita quod quædam nubes eam videretur ex cœlo misisse, cognoscebam somnum non fuisse. Hoc mihi accidit in principio, & cum breuitate transibat. Remanet tunc anima tam fortis & magnanima, vt
 fin

si in isto momento in partes pro amore Dei consideretur summam inde haberet consolationem. Hic fiunt promissiones & resolutiones heroicæ, est viuacitas desideriorum; mundus habetur in abominatione, eiusque vanitatem clarissimè videt, & maior humilitas sentitur, idque maiori cum lucro quàm in præcedenti oratione. Clarissimè videt se omnimode indignam, quia in loco vbi clarissimus sol intrat nulla remanet araneæ tela quæ non videatur, suam considerat miseriam; & si longè vana gloria abest, quæ videtur haberi non posse, cum videat quàm parum aut nihil possit, videtur quod quasi ibidem non sit consensus, imò videtur esse contra ipsius voluntatem, porta omnibus sensibus præcluditur, vt eo magis in Domino gloria-ri possit. Remanet cum ipso sola, & quid aliud facere debet quàm illum amare? & non videt, nec audit. Postea verò illi præterita vita representatur, vna cum Dei infinita misericordia & veritate aperta, & non est necesse, vt intellectus per venationem defatigetur, habet enim præparatum quod manducet & intelligat.

Per seipsam videt quod infernū promeretur, & q̄ gloria castigatur: in Dei laudibus liquefit, & nunc ego cuperem liquefieri. Benedictus sis tu ô Dñe, qui ex piscina admodū turbidā sicuti ego sum, hauris pro tua mensa aquam clarā & bonā sis tu laudatus, qui es Angelorū delitiæ, cū velis exaltare vermem ita vilem. Remanet p̄ aliquod temporis spacium illa vtilitas in anima, & potest

test clarè intelligere, quod eius fructus sint ita abundantes, vt etiam alijs distribui possint, & quod illi propterea non deerunt vel deficient. Anima hic incipit demonstrare, quod cœli thesauros conseruat, & habere desiderium etiam alijs distribuendi, & supplicare ne sit sola diues: & licet illa non animaduertat, incipit etiam alijs prodesse: & nihil ex se facere qn alijs cognoscât, quia flores incœperunt proficere & suauissimos emittere odores, qui efficiunt, vt & alijs libenter accedant. Cognoscunt ibi virtutes esse, & fructus vident desiderabiles, cuperent adiuuare, vt manducentur, si hæc terra cum labore, persecutionibus, murmurationibus & infirmitatibus (quia hucusque sine illis pauci peruenient) erit molliter præparata, ita aqua absorbetur eamque imbibet, vt vix vnquam siccari possit. Si adhuc est terra, in terra remanens, spinis plena sicuti ego in principio eram, occasiones non vitando, non est tantopere grata, vt eiusmodi fauores mereatur, denuo terra siccabitur, & si hortulanus illam negligit, & Dominus pluuiam nõ miserit in perditione hortus manebit: sic mihi quandoq; accidit, ita vt nunc stupefco, & si mihi non contigisset non crederem. Hæc scribo pro consolatione debiliũ, ne vnquam desperent, neque de Dei magnificentia diffidant, neque, si, postquam exaltati fuerint, ceciderint animum despondeant, si alioqui perire nolint, quia lacrymæ omnia vincunt: & vna aqua aliam inuitat. Vnum ex omnib⁹ quod mihi animum

mum

num præbet in obediendo vt scribam, denique vitæ meæ malæ rationem & gratiarum quas mihi Dominus exhibuit, non ipsi inferuendo, sed offendendo fuit istud, quod desiderauerim tantam habere authoritatem quo mihi fides adhiberetur.

Rogo suam diuinam Maiestatem, vt eam mihi concedere dignetur, dico vt non deterreantur illi, qui sese dare orationi inceperunt, dicendo, si ego incipio denuo peccare, peius est, si progredior, me in oratione exercendo: Ego quidem id credo, si ita penitus quis orationem relinquit, vt se non emendet. Sed crede mihi si orationem non relinquit, illa peccatorem ad lucis portum conducet. Hic maximam mihi Diabolus intulit pugnam, & molestiam non paruam passa sum, mihi persuadendo fore humilitati ascribendum non attendere orationi cum sim peccatrix, sicuti quando, vt dixi, illam dereliqueram per spacium vnus anni & medij, adminus per annum, quia de medio anno non satis recordor, id quod aliud non fuit, quam me ipsam in medio Dæmonum constituere, quatenus me ad infernum deducerent. O Deus, qualis & quanta est hæc cæcitas, & quam bene Dæmonium studet, vt ad optatum suum intentum perueniat. Nouit nequissimus tentator qualiter animam, quæ in oratione perseuerat, perdidit: & quod omnes animæ quæ ceciderunt, à Deo adiuuantur, vt postea per Dei bonitatem in omnibus, quæ ad Dei cultum pertinent, operentur.

tentur. O Domine IESU, quid quaeso est, vide
 re animam eò deuenisse, vt cum in peccato ca-
 cidit, & tu ex tua magnificentia manum adiutri-
 cem porrigis & subleuas: quomodo tunc tua
 cognoscitur misericordiae magnitudo, & pro-
 pria animae miseria? Hic verè languescit, oculos
 in caelum leuare non audet, & eleuat, vt quan-
 tum debeat cognoscat, hic deuotio crescit, nec
 non fit anima Reginae caelorum deuota, vt Deū
 placatum reddat. Hic in suum fauorem sanctos
 inuocat, qui postquam vocati fuerunt etiam ce-
 ciderunt, vt eam adiuuent. Hic superfluum illi
 videtur o Domine quod praestas, quia videt se
 non promereri terram quam pedibus calcat. Ad
 sacramenta & ad viuam recurrit fidem, virtu-
 temque considerat, quam in illis posuit Deus, te
 laudat quod talem reliqueris medicinam, & vn-
 guentum pro vulneribus nostris, ex quo non
 tantum exterius sanant, sed omnia totaliter au-
 ferunt, & de eo miratur. Et quis o Domine non
 admirabitur de tanta tua misericordia, & gratia
 completa, cum transgressio sit turpis & abomi-
 nabilis? Nescio quomodo non scindatur & di-
 uidatur cor meum interim dum hæc scribo, quia
 adhuc sum scelestus etiam cum hisce lacrymis
 viuis, quas hic emitto, quasque mihi tu ipse o
 Domine dedisti, videor me tuae maiestati diuine
 velle satisfacere pro omnibus meis transgressio-
 nibus male operando, & tuam in me gratiam
 a nihilando, per aquam ex puteo animae meae
 profluentem. O Domine ad minus per tuam
 virtu-

virtutem fac, vt cum sit turbida fiat limpida & clara, ne faciendo iudicium de tua in me misericordia in aliquam incidam tentationem, dicendo. Quomodo mihi eiusmodi fauores præstas, & non alijs me sanctioribus, qui tibi continuo inseruiunt, inseruiendo sese defatigant, quæ in religione nutritæ religiosè viuunt, & non solum nomine gaudent, sicuti ego, quibus tamen talem gratiam non concedis: Bene video ô Domine quod illis præseruas premium, vt simul & semel illud tribuas, quodque mea imbecillitas aliqua eius modò indigeat parte. Illi tibi vt strenui milites sine aliqua facta conuentione, aut promissione fideliter inseruiunt, eosque tractas, vti fortes & robusti tractari solent, cum terrenis rebus minime sint intricati: Nihilominus meministi ô Domine quod sæpe sæpius exclamando, illos qui contra me murmurabant coram tua Maiestate excusauerim, cum viderentur te ratione superare. Hoc factum fuit quando me ex singulari tua bonitate custodiisti ne in tantum te offenderem, & ego tunc inœcepi me ipsam liberare ab omnibus in quib⁹ videbar tibi displicere. Quo factò thesaurum tuum mihi ô Domine aperuisti, & videtur quod non nisi talem in me expectaueris dispositionem & voluntatem, quo preciosum eiusmodi thesaurum acceptarem, vtque etiam id alios minimè lateret, unde bonam de me opinionem conceperunt, meã malitiam ignorantes, quamuis illa satis apparet, ex quo subsequuta fuit murmuratio & persecutio,

cutio,

cutio, idque meo quidem iudicio, non sine ratione, non tamen exinde aliquod concœpi odium, tuam enim Maiestatem rogabam, vt ad eorū attenderes rationes. De me spargebant, quod noua quædam machinari voluerim, quò pro sancta existimarer, cum tamen neque regulam perfectè obseruarem, aut ad aliarum monialium perfectionem peruenissem, ad quam neque me peruenturam mihi persuadeo, nisi tua in me bonitas infinita præstiterit, malos enim mores introducere potius conabar, quam bonos, qui ne introducerentur impedire nitebar, vnde non sine causa me culpabilem esse Moniales dicebant, sed tua (ô Domine permissione) alij veritatem detegebant. Cum quodam die dicendo officiū ad hunc peruenissem versiculum. (Iustus es Domine, & rectum iudicium tuum,) cogitare cœpi quomodo id verum esset: non quod vnquam in rebus fidei dubitauerim, cum scirẽ te ô Domine omnipotentem, omnia tuæ Maiestatis opera cõclusa apud me remanebant & indubitata, sed quomodo iustè famulabus tuis eos quos mihi tribuis fauores deneges, cum tamen religiosè ac deuotè tibi inseruiant. Quæ cum animo reuoluerem mihi respondisti. *Attendi tu à seruirim, & non cercar, piu auanti in questio, id est. Tu vide mihi inseruias, & noli vltèrius quætere.* Hæc fuit prima sententia mihi à te ô Domine dicta.

Sed satis mirari non possum hunc intelligendi modum, de quo aliàs, ne videar nimium ab
 incepta

incepta mea materia digredi: & sua Reuerentia
 hanc meam digressionem in malam non inter-
 pretetur partem, cum me in tali inueniam statu
 constitutam, vt mirum non sit si filum dicendi,
 quandoque perdam. Sed hoc mihi sufficere de-
 bet, q̄ magnam in me Dei misericordiam, expe-
 riar, mea mihi sapius remittendo peccata, hinc
 summa mea ingratitude apparuit, cum sancto
 Petro semel quidem, mihi verò quàm sapiussem
 mea remisit peccata: hinc non sine ratione me
 tentauit diabolus, suadendo mihi ne tecum ô
 Dñe strictam tenerem amicitiam, cū nihilominus
 apertam fouerem inimicitiam. Annon magna mea
 ô Domine erat illa cæcitas ad quæ enim confu-
 gere in necessitate poteram nisi ad te qui es re-
 fugium meum? Quanta est enim insipientia lu-
 cem deserere, vt errando miserè seipsum quis
 offendat? Suadebat mihi inimicus humilitatem
 fictam, quatenus deserendo columnam & funda-
 mentum, cui innitebar & sustentabar, maior at-
 que periculosior casus succederet. Vnde satis
 mirari non possum eiusmodi Diaboli astutiam.
 Suggesterat mihi, quomodo fieri posset, vt mu-
 liercula sese orationi daret, quæ tam ingentes fa-
 uores recepisset, sufficere vna cum aliis horas
 canonicas persoluere. Et quid hoc aliud erat
 quam non curare Dei gratiam eamque contem-
 nere? Sed benedictus sis tu ô Domine, qui ex
 gratia tua optimum adhibueris remedium. An-
 non & ipsum Iudam ita tentauit, licet ita aper-
 tē me non sit aggressus, verum paulatim in eius

M

locum

locum me detrudere conabatur. Hinc omnes qui sese volunt dare orationi sumant salutare exemplum, cum satis peruersa mea fuerit vita cum orationi vacarem, suggerendo mihi Diabolus talem Deo humilitatem, odiosam & fictam; vnde magna erat animæ meæ inquietudo. Sed quomodo satiari & quiescere poterat separando sese à vera quiete? Mentē considerabat anima mea Dei gratiam & fauorem: à peccatis mundari sperabat: sed illam Diabolus differri vsque ad diem iudicij volebat, quo in infernum detrunderet. Sed cum ex consuetudine legerem multa, & orarem clarè ipsam veritatem cepi cognoscere; & licet lacrymando Domino satis importuna essem, non tamen, cum adhuc peruersa essem, per eiusmodi media resipiscere poteram, cum à veris mediis longe abfuerim malorum occasiones non fugiendo, hinc quid aliud erat expectandum quàm quod in infernum præcipitaret? Multum apud Deum, vt credo promeruit quidam Fr. ordinis S. Dominici, qui me eius gratia ex eiusmodi liberavit periculo, voluit enim vt singulis quindecim diebus cōfiterer & communicarem, & sic tanta deinceps mala non commisi. In me redij, licet tamen quandoque Deum & postea offenderim, non tamen veram viam penitus deserueram, quam esse mihi persuadeo orationem ipsam. Iam ex omnibus quæ hactenus dixi concludendum esse puto, ne quis sibi confidat licet maximam à Deo gratiam & fauorem receperit, cadere enim potest, & ideo seipsum
expo-

exponere periculo non debet: magna enim hęc timenda est Dæmonis illusio, nam licet sit Dei gratia manifesta & certa, eadem in sui fauorem vti solet, maximè circa personas in virtutibus adhuc non fundatas & mortificatas. Hęc doctrina multum præstat, quæ quidem mea nõ est, sed à Domino mihi demonstrata. Optarem vtique vt eandem omnes indocti prout ego sum cognoscerent, nam quantumlibet anima sit in hoc statu, sibi confidere minimè debet, nec se pugne committere, & non parum præstabit si seipsam in hoc casu defendere poterit. Hic armis indiget vt sese à Dæmonibus, & contra eorum insultus defendat: quia eius adhuc non sufficiunt vires vt cum illis stadium certaminis ingredi possit, eosdemque conculcare, prout illi qui in perfectiori sunt statu, de quo in sequētibus plura. Hęc verò est ars & astutia diabolica, qua animam captiuam tenet, quando videt eam summo pere à Deo æstimari: quæ videns magnam inter bona cælestia & terrena differentiam, inter amorem quem illi demonstrat Deus & amorem ex nimia sui ipsius confidentia & securitate prouenientem, qua sibi persuadet non posse amplius cadere vel perdere quod gustat, & esse impossibile, vt propter hæc inferiora & turpia per sensualem delectationem induci possit, vt illud suauis premium, (quod etiam ex parte in hac vita percipit) derelinquat, per hanc dico confidentiam Dæmonium illi aufert confidentiam quam de se habere debet, & sic seipsum periculo ex-

ponit: atque bono zelo fructum facere incipit sine aliquo respectu, sibi persuadens quod de se ipso timere non debeat, quod sanè sine superbia nō fit, cum optimè sciat anima qualiter ex se ipsa nihil possit, sed ex magna Dei cōfidentia sine discretione, non animaduertit quod necdum annos infantiaē exierit dum adhuc ad malum magnam habeat inclinationem. Eiusmodi quidem anima nidum egredi potest ex quo illam eripit Deus, volare tamen adhuc nescit, non habens virtutes fundatas, aut experientiam vt pericula & damnum inde emergens cognoscere possit, idque ex nimia sui ipsius confidentia. Hoc me precipitauit, vnde magistro indigemus, nec non bonorum conuersatione. Equidem credo quod Deus eiusmodi animam perire non permittet vbi ad eiusmodi statum peruenerit, nisi forsitan totaliter suam diuinam dereliquerit Maiestatē, nec per eum stabit quin illi succurrat. Verum si ceciderit, videat ne à Dæmonio decipiatur, orationem derelinquendo, sicuti ego per falsam feci humilitatem. **De** Dei bonitate confidat, quæ omnia nostra mala superat, & si in gratiam redire cupit, nostræ ingratitude est immemor, nā antequam ego Deum offendendo defatigarer, meas omnes offensas remisit, nunquam enim remittendo defatigatur: sed neque eius in nos miserationes finiri possunt, si alioqui nos ipsi in recipiendo non defatigamur. Sit benedictus in æternum, Amen. Et laudent eum omnes creaturæ.